

http://www.minfin.gov.by/upload/bp/bulletin_cons/2018/2018.pdf (дата звернення: 04.02.2020).

3. Об утверждении отчета об исполнении республиканского бюджета за 2018 год : Закон Республики Беларусь от 17.07.2019 № 215-3 // Министерство финансов Республики Беларусь : сайт. URL: http://www.minfin.gov.by/upload/budget/act/zakon_170719_215-3z.pdf (дата звернення: 04.02.2020).

4. Статистический ежегодник Республики Беларусь : статистический сборник / Нац. статистический комитет Республики Беларусь. Минск, 2019. 472 с.

УДК 338.3:502

Геліч Н. В., к.е.н., доцент

*Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки,
м. Луцьк, Україна*

РОЗВИТОК ОРГАНІЧНОГО ВИРОБНИЦТВА В УКРАЇНІ

Перехід економіки України до моделі сталого економічного розвитку на довгострокових засадах вимагає не тільки підвищення ефективності виробничої діяльності, але і раціоналізації використання природних ресурсів, зменшення шкідливого впливу на навколишнє середовище. Одним з видів раціонального природокористування є органічне землеробство. На сучасному глобальному сільськогосподарському ринку значним попитом користується органічна продукція. Ринок органіки у світі розвивається швидкими темпами, і дане питання є досить актуальним для України, оскільки вона визначається як аграрна країна, яка має великий потенціал у виробництві та споживанні органічних продуктів харчування. Попит на українську органічну продукцію постійно зростає на внутрішньому та зовнішньому ринках. Тому дослідження стану та розвитку органічного виробництва в нашій країні в умовах посиленого техногенного навантаження на екосистему України обумовлює актуальність теми дослідження.

Попит на органічну продукцію в світі формується переважно у країнах з високим рівнем економічного розвитку. Найрозвиненішими є ринки органічних продуктів країн Північної Америки і Західної Європи.

Розвиток органічного виробництва має низку явних екологічних, економічних та соціальних переваг, що притаманні цій сфері діяльності. Вимоги до органічного сільського господарства включають не тільки питання дотримання екологічних норм чистоти продуктів, а й навколишнього середовища.

Спостерігаються значні регіональні відмінності у розвитку органічного сільського господарства в Україні. Так найбільше сільськогосподарських підприємств і фермерських господарств зареєстровано у Київській (35 господарств), Херсонській (25), Автономній республіці Крим (20), Одеській (13), Львівській (11) областях. Даний показник найменшого значення набув у

Хмельницькій (2 підприємства), Чернівецькій (2), Сумській (1), Івано-Франківській (1) областях [2].

Перехід сільськогосподарських товаровиробників на органічні методи господарювання може бути можливим лише за умови їхнього усвідомлення переваг органічного виробництва порівняно з традиційним. Органічне виробництво швидше має переваги у цілому для суспільства, а не для конкретного виробника органічної продукції. Переваги органічної продукції для українських споживачів полягають в тому, що вони:

- корисні для здоров'я та екологічно безпечні;
- мають кращу якість і вищі смакові якості;
- не містять у собі генетично модифікованих організмів;
- не містять токсичних та шкідливих речовин (важкі метали, нітрати);
- не містять шкідливих залишків штучних стимуляторів росту, лікарських препаратів та антибіотиків, що не дозволяються у органічному рослинництві та тваринництві;
- не містять хвороботворних мікроорганізмів, паразитів та алергенів;
- зберігають поживні речовини та натуральний склад при переробці, оскільки використовуються лише натуральні методи переробки, натуральні речовини та матеріали для пакування, не дозволяються синтетичні речовини при переробці (ароматизатори, консерванти, добавки, тощо) [1, с. 8].

Однак, не зважаючи на перспективність органічного ринку, стримуючими факторами розвитку органіки в Україні є: відсутність законодавчої бази, перехід до органічного землеробства триває від 2 до 5 років, протягом яких підприємець несе збитки від зниження урожайності та боротьби з бур'янами й шкідниками, низький рівень інформованості, екологічної культури, освіти та інноваційної активності аграрних виробників.

Для забезпечення ефективного розвитку органічного виробництва потрібна державна підтримка у вигляді субсидій для економічного стимулювання впровадження органічного агровиробництва землекористувачами та землевласниками шляхом надання податкових і кредитних пільг та відшкодувань підприємствам, які здійснюють за власний кошти впровадження органічного агровиробництва та переробку органічної продукції, звільнення землевласників та землекористувачів, що виробляють органічну продукцію від плати за землю, та земельні ділянки, на яких організовано виробництво або переробку органічної сертифікованої продукції згідно із відповідним сертифікатом, виданим уповноваженим органом сертифікації, акредитований у відповідному органі державної влади.

На основі вище сказаного, можна стверджувати, що органічне сільське господарство є методом інтенсивного сільського господарства, заснованим на ефективному використанні всього комплексу місцевих умов і ресурсів. Така форма господарювання може бути надзвичайно сприятлива для сталого соціально-економічного та екологічного розвитку. Ринок продукції органічного сільського господарства є дуже перспективним і сприяє: збереженню навколишнього природного середовища; та веденню, підвищенню рівня життя сільського населення, ефективності ведення сільськогосподарського

виробництва, зміцненню експортного потенціалу держави, поліпшенню іміджу України як виробника та експортера органічної продукції, забезпеченню продовольчої безпеки в Україні.

Список літератури

1. Галяс А., Капштик М., Бакун Ю. Органічне агровиробництво: нові ринкові можливості та виклики для виробників зерна в Україні. Київ : Канадське агентство з міжнародного розвитку, 2008. 71 с.

3. Савченко В. Ф. Рациональне природокористування як фактор економічного розвитку України. *Економіка та управління національним господарством*. 2012. № 2 (14). С. 9–15.

УДК 336.3

Гомулко Н. В., Кудлай К. Д., студентки

Науковий керівник: Хоменко Л. М., к.е.н., доцент

Кременчуцький національний університет імені Михайла Остроградського, м. Кременчук, Україна

**РОЗВИТОК КОМУНАЛЬНОГО КРЕДИТУ В КОНТЕКСТІ
ЗАРУБІЖНОГО ДОСВІДУ**

Децентралізація характеризується передачею органам місцевого самоврядування значного обсягу повноважень та бюджетних ресурсів. При цьому фінансова та організаційна спроможність органів місцевого самоврядування та створених ними підприємств зростає. Бюджетна децентралізація створює нові можливості для здійснення запозичень шляхом розміщення облігацій місцевих позик міськими радами. Одним із альтернативних джерел фінансового забезпечення регіонального розвитку виступає муніципальна позика.

На відміну від України, у зарубіжних країнах ринок місцевих запозичень є досить розвинутим, а місцеві позики виступають ефективним інструментом фінансування видатків муніципалітетів. Переважно у всіх розвинutih країнах органи місцевого самоврядування можуть брати участь у кредитних відносинах. В зарубіжних країнах є досить розвиненим комунальний кредит. Зарубіжна система комунального кредиту пов'язана з різноманітними формами запозичення ресурсів. Міста та інші органи місцевого самоврядування зарубіжних країн випускають облігації муніципальної позики, які поділяють на три групи:

- генеральні боргові зобов'язання (або бездохідні облігації), які гарантуються бюджетними доходами та майном органів місцевого самоврядування;

- доходні облігації, що випускаються з метою фінансування будівництва об'єктів інфраструктури, погашення їх здійснюється зарахунок доходів збудованих підприємств;